

CARTIER de noapte

Mama și cu tata m-au făcut la mare dragoste. Am fost crescută de două bunici – una moldoveancă, alta evreică. Toată copilăria mea, adolescența și o bună parte din anii care au urmat am fost pupată în fund și alintată de aceste două femei care au făcut din mine o putoare extraordinară.

Am făcut școală și liceu cu predare în limba rusă. Două facultăți.

Am lucrat ca dereticătoare, spălătoreasă de vase, vânzătoare de parfumuri ieftine, vânzătoare de parfumuri scumpe în buticuri de lux, am predat rusa nemților, de câțiva ani fac contabilitate pentru ei.

În 2013 mi-am tras un blog pentru maturi, povestind, fără niciun fel de cenzură, experiențele de sex și tot ce ține de relațiile mele cu bărbații. Lola Majeure Blog s-a dovedit a fi unul dintre cele mai citite, criticate și discutate, iar pagina mea de facebook a fost bombardată cu mesaje: de la cele mai tâmpite până la cereri în căsătorie.

Am 35 de ani, sunt căsătorită pentru a doua oară.

Am scos 3 cărți cu ceva mai mult decât amor și destrăbălare în ele.

O am pe Matilda – o mătă nesuferită găsită lângă un tomberon, care a pus stăpânire pe mine, făcându-mă să înțeleg cât sunt de mici și neputincioși oamenii.

LOLA MAJEURE

Șapte zile în rai

Istoria unei vânzătoare de amor

ROMAN

CARTIER de noapte

Editura Cartier, SRL, str. București, nr. 68, Chișinău, MD2012.
Tel./fax: 022 24 05 87, tel.: 022 24 01 95. E-mail: cartier@cartier.md
Editura Codex 2000, SRL, Strada Toamnei, nr. 24, sectorul 2, București.
Tel./fax: 210 80 51. E-mail: romania@cartier.md
cartier.md

*Cărțile CARTIER pot fi procurate online pe shop.cartier.md
și în toate librăriile bune din România și Republica Moldova.
Cartier eBooks pot fi procurate pe iBooks, Barnes & Nobles și pe cartier.md*

LIBRĂRIILE CARTIER

Librăria din Centru, bd. Ștefan cel Mare, nr. 126, Chișinău.

Tel./fax: 022 21 42 03.

E-mail: librariadincentru@cartier.md

Librăria din Hol, str. București, nr. 68, Chișinău. Tel.: 022 24 10 00.

E-mail: librariadinhol@cartier.md

Librăria online, shop.cartier.md, e-mail: vanzari@cartier.md

Colecția *Cartier de noapte* este coordonată de Boris Cremene

Editor: Gheorghe Erizanu

Lectori: Victor Pânzaru, Em. Galaicu Păun

Coperta seriei: Vitalie Coroban

Coperta: Vitalie Coroban

Design/tehnoredactare: Vitalie Coroban

Prepress: Editura Cartier

Tipărită la Bons Offices

Lola MAJEURE

ȘAPTE ZILE ÎN RAI

Ediția II, noiembrie 2019

Ediția I a apărut în mai 2016 la Editura Pontos.

© 2019, Editura Cartier, pentru prezenta ediție.

Toate drepturile rezervate.

Cărțile Cartier sunt disponibile în limita stocului

și a bunului de difuzare.

Descrierea CIP a Camerei Naționale a Cărții

Majeure, Lola.

Șapte zile în rai: Istoria unei vânzătoare de amor: Roman / Lola Majeure;

cop.: Vitalie Coroban. – Ed. a 2-a. – [Chișinău]: Cartier, 2019 (Tipogr.

„Bons Offices”). – 124 p. – (Colecția „Cartier de noapte” / coord. de Boris Cremene, ISBN 978-9975-86-375-9).

500 ex.

ISBN 978-9975-86-378-0.

821.135.1(478)-312.5

M 16

Pentru fiică-mea

*

Un bec chior lumina peronul. Nu era nevoie de mai multă lumină. Două zile a nins fără încetare, zăpada arăta drumul până hăt departe. Trenul de la opt fără un sfert lăsă în halta pustie patru călători. Fără a rosti măcar un cuvânt, aceștia luară valizele în mâini și, asemenea unor năluci, porniră spre oraș.

Doamna D. puse ceainicul la foc. Voia să cineze mai devreme. Abia aștepta să se bage în pat și să-și încălzească oasele care scârțâiau mai tare decât zăpada de afară. Era un ianuarie alb, rece și uscat. La fel ca și doamna D. Ceainicul începu să urle. Doamna D. turnă apa clocotită în două cești mari, apoi mai turnă în una, de rezervă. Se auzi o bătaie puternică în ușă. Cineva din toată puterea încerca să o forțeze, firma așezată deasupra era cât pe ce să sară din balamale. *Il Paradiso*, așa se numea motelul ai cărui proprietari erau doamna și domnul D. Clienți pe așa vreme sunt mană cerească. Doamna D. lăsă ceainicul din mână și ieși să-și întâmpine oaspeții. Domnul D. care până atunci privi televizorul se ridică din fotoliu. Îl dureau șalele.

Trei femei și un bărbat. Dacă ar fi întrebat-o cineva care dintre acestea trei e mai frumoasă, ar fi ales-o pe cea mai în vârstă. În blană lungă până în pământ, cu păr negru, aranjat în bucle până la umeri. Vopsită apăsat, în exces. Încercând să ascundă ceea ce timpul

nu cruțase – o frumusețe sălbatică, mistuitoare. Ar fi avut tot pe atât cât doamna D. De asta o alese – din solidaritate și admirație. La sigur, domnul D., și-ar fi oprit privirea asupra blondei. Soția îi știa gusturile. Fata nu avea mai mult de 25. Nu scoase niciun cuvânt, dar mimica feței vorbea fără încetare. Nu-i plăcea motelul. Era blondă, cu ochi albaștri, cumiști, smeriți.

Bărbatul vorbi primul:

— Ne trebuie trei camere!

— Hotelul e mai departe, explică domnul D. Dorea să-i înștiințeze de la bun început, să nu apară confuzii, neplăceri, i se păreau oameni avuți.

— Ne place localul dvs.

— Camerele nu sunt încălzite, căci nu avem pe nimeni acum. Am deconectat și televiziunea prin cablu. Dar, puteți sta aici. Sunt două camere libere la etaj și una lângă bucătărie.

— E-n ordine.

— Nu am auzit huruit de motor, dar, dacă aveți nevoie de parcare, pot ieși să curăț zăpada.

— Nu avem automobil.

— Mâine dimineață, la 6:00, este un tren. Dacă vă culcați mai devreme, vă treziți mai devreme și reușiți să ieșiți de aici pân' nu ne acoperă zăpada cu totul.

— Abia de am venit. Nu ne grăbim. Cât trebuie să vă plătim?

Domnul D. făcu calculele.

— Asta e pentru o săptămână. Pe urmă mai vedem cât stăm.

Doamnei D. îi străluceau ochii de bucurie.

— Ați venit în vizită la cineva din oraș?

— Nona, se adresă bărbatul celei de-a treia femei, domnii întreabă la cine am venit.

— La bărbații voștri, răspunse aceasta. Pe al dumitale nu-l ating.

Nona zâmbi dulce că doamna D. întineri.

Siguranța și calmul din vocea femeii o făcu să înțeleagă că vorbise la modul cel mai serios. Asta o nedumeri.

*

— Iosif, știi bine că friptura pe noapte face rău la digestie! Când ai să mă asculți?

— Mamă, de dimineață n-am mâncat mai nimic și acum vrei să mă lipsești de această bunătate de carne?

— ... pentru că mă gândesc la tine.

— Dacă te gândeai la mine, mi-ai fi permis să merg cu Victoria și colegii de la catedră în bar.

— Mâncarea de acolo e afumată!

— Mâncare ca mâncarea.

— Nu m-ai lăsat să duc fraza până la capăt: mâncarea de acolo e afumată, iar Victoria vrea să te afume pe tine. Prădătoarea! Ai face bine să te ferești de astfel de femei, Iosif, e pentru binele tău.

— Am 29 de ani. Și tot mă țin departe de ele.

— Dacă niciuna dintre fetele de care ți-am vorbit nu te-a interesat.

Sofia trase un scaun și se așeză alături.

— Răposatul taică-tu ți-ar fi băgat mințile în cap. A vrut să ajungi om mare, te-a trimis la studii, ți-a cumpărat cărți, a cheltuit o avere cu tine, iar tu îmi faci inimă rea.

— Mamă, să nu-mi mai vorbești așa, că merg să-mi caut apartament cu chirie!

— Uite, vezi! Inimioara mamei, Iosif, știi doar că eu îți vreau binele, mama numai pentru tine trăiește! Schimbă macazul Sofia.

— De asta nu ți-a plăcut Victoria. Și niciuna din cele care au mai fost până la ea.

— Ah! Tu nu cunoști femeile, nu știi viața. Femeile sunt niște furii. Să lăsăm acest subiect... Nu vrei să-ți aduc o pătură în cameră? Noaptea trecută a fost tare frig.

— Adu-mi mai bine o găină friptă sau o bucată de baclava, i-am simțit mirosul de cum am intrat.

— Iosif !

— Știi, mamă, e pentru binele meu! Noapte bună!

— Noapte bună, inimioara mea!

Iosif dormea ca un miel. Totuși, Sofia luă măsuri de precauție. Acoperi friptura c-o farfurie și o dosi binișor la bucătărie. Stinse lumina și trecu în bibliotecă. Luă o carte și începu s-o răsfoiască. Mare lucru nu înțelegea. Nici ea și nici soțul ei nu erau împătimiți de literatură, dar avu grijă să cumpere cărți. Multe, scumpe, majoritatea ediții limitate, unele cu semnătură, toate cu coperta din piele. Anul acesta Iosif își va lua în sfârșit doctoratul. Un om de-o asemenea valoare trebuie să aibă un cabinet-bibliotecă. S-ar cuveni să aibă și o soție. Una cuminte și supusă. N-ar strica să fie un pic urâtă. Puse cartea la loc. O pătură groasă în noapte de iarnă nu face rău nimănui.

Dimineața, doamna D. pregăti șase cești de cafea. Nu avea alți clienți în motel. În plin sezon veneau șoferii de camion. Câteodată femeile din vecinătate care erau certate cu soții își petreceau o noapte, două, până se limpezeau apele, apoi se întorceau la bețivii lor.

Decise să ia dejunul împreună. Păreau oameni la locul lor. Dorea să-i cunoască mai bine. Coborî doar bărbatul.

— Bună dimineața! Aveți paturi moi. Am dormit împărătește!

— Bună dimineața! Am pregătit cafeaua pentru toți!

— Sunteți drăguță. Aș vrea să vorbesc cu soțul dvs. Ați putea să-l chemați?

Doamna D. dispăru în bucătărie și se întoarse cu soțul la braț. Oaspetele, un bărbat bine clădit, cu mâini puternice, barbă și mustăți îngrijite și niște ochi de tăciune, îi întinse mâna.

— Maximilian, încântat să vă cunosc! Aseară eram prea obosit. Când ești obosit nu ai chef de politețuri.

— Vă înțeleg. Eu sunt domnul D., iar aceasta este soția mea – doamna D. Așa ne zic toți cei de aici. Despre ce ați vrut să discutăm?

— Ceea ce v-a spus soră-mea aseară nu e o glumă. Am venit la bărbații din oraș. Nu mai e convenabil să lucrezi pentru cineva, chiar dacă ți se garantează protecție. Și nici pe cont propriu. Tot ce câștigi trebuie să dai copoilor. Din cauza asta Nona lucrează așa.

— Vreți să aduceți bărbați aici? Prinse firul stăpânul motelului.

— Nu. Lucrurile stau un pic altfel. Iar dacă veți dori să ne ajutați, toți am rămâne mulțumiți. La urma

urmei, acesta este un motel nu hotel de cinci stele, deci reputația dvs. nu va avea de suferit.

— Faceți ce doriți, pe noi nu ne privește atât timp cât plătiți.

Doamna D. avea judecată rece.

— Dar cum stau lucrurile? dori să concretizeze soțul acesteia.

— Nona lucrează cu săptămâna. Nicio zi în plus sau în minus. După asta, îi lasă și nu mai revine la ei. Ca să înțelegeți mai bine, ultimul client n-a dorit-o ca femeie, mă înțelegeți? Nona-i făcea curat, îi ținea companie și atât. Era văduv. La sfârșit a plătit cât i-a cerut și gata.

— Și ce ați vrea să facem noi?

— Să dați sfoară în țară. Să știe lumea. Iar când vor veni clienții, să ne spuneti, așa, în linii generale, câte ceva despre ei. E greu să ai afaceri cu nebunii... Nona-i selectează. Are un tarif, să zicem, mai deosebit. Lucru acesta îi aduce mai multă satisfacție decât credeți. În scurt timp veți vedea despre ce vă vorbesc.

— Doar Nona lucrează sau... e afacere de familie? Îndrăzni să întrebe domnul D.

„Dacă vorbesc deschis despre asta, de ce n-ar face-o cu toții?” o întrebă și pe soția sa când rămaseră singuri.

— Toți lucrăm, dar numai Nona în sensul direct. Laura e iubita mea. Mariska n-a dorit să rămână acasă. Și nici n-am fi lăsat-o. Se pricepe la oameni și chestii de amor. A stat jumate de viață în bordel. Ne-a crescut pe mine și pe Nona. Ne este ca o mamă. Ce ziceți?

Soții D. nu erau evlavioși, dar propunerea această directă îi lăsă cu gura căscată. Ce va zice lumea? Dacă intră în vreun bucluc? Prea erau simpatici acești călă-

tori. Și erau sinceri. Motelurile pentru asta și sunt pe lume. Pentru tăvăleală și amanți. Iar afacerile în ultima vreme merg prost.

— Păreți oameni cumsecade, chiar dacă sora dvs...

— E curvă.

— Adică se prostituează am vrut să zic. Nu am vrea să avem probleme cu poliția.

— Stați fără grijă. Și polițaii intră-n călduri. După ce-i răcorește Nona, aleargă cu salteaua în urma ei și-i dedică poezii.

— S-a răcit cafeaua.

— Mă duc să le chem la mâncare.

*

— Au fost de acord!

— Ura! Ura! Laura-i se prinse de gât și începu să-l sărute la nimereală.

— După! După ce mâncăm ne giugiulim, fetițo. Haide la Mariska să-i dăm vestea.

— Mamă Mariska, acești oameni au fost de acord! Mariska sta la fereastră. Reuși să se îmbrace, să se coafeze și să se dea cu roșu cardinal pe buze. A avea buze moi și pline.

— Maximilian, spune-i iubitei tale să nu mă mai numească așa. Mă simt ca o putoare bătrână.

— Îți zice „mamă” ca să-ți intre în grații, căci nu suntem încă rude. Se auzi vocea Nonei.

Nona avea ochi frumoși. Negri. Păreau și mai negri din cauza rimelului și a fardului de pleoape. Și ele negre. A avea păr de-un castaniu închis, spălăcit, se lua

deja vopseaua, la rădăcini apăreau fire mai întunecate. Îl purta despletit, lăsând impresia că nu a fost pieptănat de-o săptămână. Nu ai putea zice dacă era frumoasă sau urâtă. Comună, mai degrabă. Asta până a deschide gura și a începe să vorbească. Pe dată îi observai diastema dintre dinți. Ingredientul necesar pentru ca înfățișarea să se transforme, să devină specială. Și vocea. Avea vocea unei fumătoare înrăite, un timbru mult mai grav decât al Mariskăi, o voce calmă, încrezătoare, ca a pământului.

Cele două femei coborâră, lăsându-i pe Maximilian și Laura să-și dea ghionturi.

— Maximilian, când o să ne căsătorim? Laura voia rochie albă și nuntă.

— Să ne căsătorim? Începu acesta s-o cicălească.

— Doar ai promis! Nu uita că m-ai necinstit!

— Întreg orașul te-a necinstit.

— Dar tu ai făcut-o în toate găurile.

— Asta n-o neg! Hai la cafea, femeia a pregătit-o special pentru noi.

*

Iosif puse servieta pe masă. Veni mai devreme la catedră. Uitase lucrările de control în sertar. Azi trebuiau anunțate rezultatele. Iosif era un profesor blând, iertător și nu prea deștept. Acolo unde dădea el un 10, altul cu greu ar fi dat 9. Elevii nu încercau să facă haz de el, erau prieteni. Avea o singură grupă. Restul timpului era dedicat doctoranturii. Auzi pașii și râsetele colegilor pe coridor. Își afundă și mai tare nasul în foi.

Intrară trei profesori și o fată roșcată, doctorandă ca și Iosif. Victoria nu-i dăduse nicio atenție, luă de pe masă o mapă, le ură băieților succes și ieși.

— Iosif, salutare! Tu te culci odată cu găinile, de asta vii primul la universitate, începu batjocura cel mai șmecher dintre ei.

— Asta pentru că n-a mers aseară cu noi.

— Hei, Iosif, mult ai s-o mai ții așa? Victoria n-o să te aștepte o veșnicie! Nu e proastă, își dă seama că o placi! Fă și tu o mișcare! Ori ți-e teamă?

— Ori nu știi cum! Te învăț eu, șmecherul bătu apropoul. Avea faimă de gagicar.

— Lui Iosif i-ar trebui o muiere. Să-l dezmută. Ce ziceți, băieți, îi facem un cadou? Știi vreo câteva de prima clasă. Dacă nu le vrei pe ale noastre, îți aducem din altă parte! Ha-ha-ha!

— La *Il Paradiso* stă una. Frumoasă foc, dar nu știu cât ia. Trebuie să jumulească bine. Punem mână de la mână dacă trebuie!

Văzând că Iosif nu reacționează în niciun fel, băieții se plictisiră.

— Iosif, vrem și noi cum e mai bine! Nu te supăra că suntem nesuferiți. Dar de asta și ne iubesc femeile. Cu cât mai nesuferiți suntem, cu atât mai tare le sfârâie călcâiele.

— Diseară Lena vine la noi.

— Mamă, o știu pe Lena de când eram mici, o văd în fiecare săptămână. De ce încerci să ne combini? Între noi nu poate fi nimic.

— Așa spunea lumea de mine și de răposatul tăicătu. Dar unchiul i-a liniștit pe toți: „Să vedeți c-o să iasă

bine. Niște bănuți dintr-o parte, niște bănuți din alta, se adună la un loc. O vorbă bună dintr-o parte, o vorbă bună din alta, se adună la un loc. Se cunosc copiii, ne cunoaștem noi. Viitorul e la adăpost.” Unchiul era profet. Să nu fi fost boala, mai trăia și acum. Și el, și taică-tău. Să vii mai devreme, să reușești să te schimbi. Nu sta până târziu, nu ești paznic.

— Dacă vine Lena, eu acasă nu vin.

— Iosif, inima mamei tale va ceda într-o zi. Și numai din vina ta. La 17:00 te aștept.

Să-l fi anunțat cu o zi înainte, inventa ceva, acum era prea târziu. Lenei îi pute gura și e mare nemernică. Nimic nu-l mai putea salva. Numai să-l calce trenul.

*

Dacă doamna D. nu ar fi deschis ușa să arunce gu-noiul, Iosif ar fi înghețat încă mult timp. Venise din curiozitate, într-o doară, în treacăt.

— Intrați, nu stați în prag. Credeam că sunteți vreun boschetar. Ați venit la Nona?

— La cine?

— La Nona. Fata care știți și dvs. ce lucrează.

— Deja lucrează? Iosif își imagina că va fi nevoit să aștepte la ușă, ascultând gemetele celor care au venit înaintea sa.

— Nu vă neliniștiți. Sunteți primul său client. Treceți, Iosif, nu stați în frig.

— De unde știți cum mă cheamă?

— O știu foarte bine pe mama dvs. Nici nu e de mirare că ați hotărât să treceți pe aici. Să vă torn ceva tărie pentru curaj?

— Aș vrea să veniți diseară la mine. Îmi trebuie...
nici nu știu cum să vă zic, încep el discuția.

— Nu mai puțin de șapte zile.

— Ce?

— Mă poți avea timp de șapte zile. Nici mai mult,
nici mai puțin. Trăiești de unul singur?

— Nu, cu mama.

— Într-o cameră?

— Avem o casă mare.

— Vrei să mă prezinți mamei tale?

— Doar în seara asta. Mama mea... când ai s-o cunoști,
o să înțelegi. Poate că o săptămână ar fi mult mai bine.
Mama mea crede că trebuie să-mi caute o femeie.

— Și tu ce crezi?

— Nu prea multe. Ultima mea iubită a zis că nu pot
săruta. Nu am avut foarte multe femei, nu am prea multă
experiență cu ele, cu voi adică, dar m-a indispus ce-a
zis. Credeam că sărut cum se sărută. De asta...

Nu reuși să-și termine fraza, căci Nona se aplecă peste
masă și-i astupă gura. Lui Iosif i se păru că are în gură
o bucată de baclava dulce, caldă. Desertul lui preferat,
interzis de atâta timp pentru el.

— Să nu-ți faci griji din cauza banilor. Plătesc cum
zici.

— Nu iau bani pentru amor.

— Cum vine asta?

— Nu iau bani. Dar, îmi lași niște foite pentru mâncare
sau ai grijă ca să găsesc ceva în bucătărie.

— Atunci cum te plătesc?

— Nu mă plătești. Singură îmi aleg. Iau ceva de care
tu ai cel mai puțin nevoie.

— La ce ți-ar trebui ceva fără valoare?

— Poate că pentru mine va avea valoare. Am zis doar „ceva de care tu nu ai nevoie”. Ca în poveste. Ai auzit vreodată?

— Nu. Nu țin minte. Dar, cu siguranță, în poveste nu erau femei care făceau asta. Ce ai putea lua?

— O pisică, spre exemplu.

— Nu am pisică!

— Atunci altceva. Stai liniștit. O să-ți placă.

— Mama face mâncare gustoasă, spuse Iosif visător.

— Atunci o să ne înțelegem. Și cu tine, și cu mama.

*

Coafura Sofiei semănă perfect cu un cuib de păsări. Cocul gata-gata să cadă, prins cu un pumn de agrafe și dat cu fixativ, se bucura de popularitate în rândul prietenelor, stârnind admirația ciorilor din împrejurimi.

— Se reține. Așa-i el.

Hotărî să-l mai aștepte un sfert de oră. Lena venise de aproape o oră. Mâncarea se răcise. Sofia scoase albumul cu fotografii. Fiecare poză era însoțită de o descriere amănunțită a zilei în care fusese făcută. Se auzi cheia în ușă. Amândouă femeile se ridicară în picioare.

— Bună seara, mamă! Aceasta este Nona. Ea va lua masa cu noi.

Cuibul se clătină. Albumul din mâini, la fel.

— Nona, cu ce vă ocupați? Întrebă Sofia la masă. Gătise rață umplută cu mere. Demult puse la cale această seară. I-ar fi invitat și pe părinții Lenei, dar i se părea devreme. Copiii trebuiau să fie singuri, să se cunoască

mai bine. Evident, prezența ei nu-i putea stânjeni. În plus, ar fi sub supraveghere. Să nu facă prostii.

Lena dori să fie prietenoasă. Nu ardea de mare nerăbdare să se vadă măritată după „Iosif cel prostuț”, așa îl numea ea. Sofia era posesivă și băgăreată, de asta n-o plăcea. Dar era curioasă cine e femeia care venise cu Iosif. După chipul potențialei soacre înțelegea că nici ea nu este la curent.

— Nona e actriță.

— Da, actriță, repetă aceasta amuzată de idee.

— Și cât veți sta la noi? Sunteți în treacăt? Sofia începu să-și revină.

— Abia a venit, de asta va locui la noi o perioadă. Nu te deranja, nu trebuie să gătești cameră aparte. Dormim împreună.

Sofia își turnă coniac. De două ori la rând. Lena decise că e timpul pentru un toast.

— Pentru Sofia! Care gătește dumnezeiește! Chiar și zeii te invidiază!

— Vedeți să nu-i mâniați, adăugă Nona.

— Pentru Sofia!

— Iosif, ia un șervet! Ai pe obraz... te-ai murdărit. Nu renunțase la obiceiul ei de a-l dădăci.

— Lasă! Am eu grijă! Nona îi întoarse fața și-i linse obrazul. Gata, nu mai e nimic!

La nouă și jumătate, Lena își luă paltonul, salută gazdele și plecă. Va avea ce să le povestească la ai săi. Nona urcă cu Iosif la etaj.

— Tu dormi așa, nu iei nimic pe tine? Întrebă el când o văzu că se dezbracă în pielea goală.

Iosif stătea la marginea patului, cu mâinile pe genunchi ca unul dintre elevii săi la ore.

— Nu sunt obișnuită. Poți să mă privești!

— Cred că e mai bine să stingem lumina. Azi a fost o zi grea. Mâine, la fel.

— Mâine-i sâmbătă.

— Dacă o să te privesc îndelung, o să râzi de mine. Colegii mei zic că nu trebuie să privești o femeie la lumină, riști să n-o mai vrei după asta.

— Ai spus că ai avut femei.

— Le-am avut! Pac-pac! Dar nu le-am privit așa ca pe tine, nu am avut timp. Nu credeam că-i important. Nici nu știu cum arată la lumină.

— Vrei să mă așez?

— Nu știu.

— Ai mângâiat vreodată o femeie?

Iosif roși.

— Nu e nimic rușinos în asta. Imaginează-ți că mângâi o pisică. Ai avut pisică?

— Nu, dar unchiul meu avea una. Mă zgâriase.

— N-ai știut cum s-o mângâi. Nona-i luă mâna într-a ei și i-o duse între picioare. E ca și cum ai face dragoste fără a intra în ea. Colegii tăi nu ți-au spus asta probabil. Sunt niște dobitoci, de asta. Mângâie femeile doar ca să le umezească și mai apoi se aruncă asupra lor. Să nu faci niciodată așa, instrucțiuni de căcat. Și nici să nu scuipi. E dezgustător. Zici că nu ai nicio prietenă. Chiar nu e nimeni care să-ți placă?

— Victoria...

— Cum e Victoria?

— Nu știu, nu m-am culcat niciodată cu ea.

— Nu asta te-am întrebat. Cum arată, de ce îți place?

— Probabil pentru că seamănă cu o pisică.

Degetele lui Iosif începură să se încheie.

— Așa e mult mai bine!

— Uitasem cu desăvârșire că mâine e sâmbătă. Putem merge în oraș seara.

— La operă?

— Vrei la operă? Avem un local nou, spațios, lume din tot ținutul se adună aici. Scena e mare, cea mai mare pe o rază de câteva sute de kilometri. Așa mi-a zis Victoria, eu n-am fost niciodată de când s-a deschis.

În sticla de la bucătărie mai rămase puțin coniac. Aceasta a fost cea mai lungă noapte din viața Sofiei.

*

Il Paradiso prindea viață. În zori de zi sau în amurg, atunci când nu e prea multă lume pe drum, oamenii veneau să cerceteze, să-i întrebe pe soții D. cât de serioasă este toată afacerea asta, dacă nu e o glumă, o capcană pusă la cale de cineva. Câțiva s-au arătat indignați de condițiile impuse. La ce le-ar trebui tocmai pentru o săptămână?! O oră e de ajuns. Ai rupt-o, te-ai încheiat la pantaloni și mergi sănătos acasă.

— A venit unul beat și foarte insistent, Laura o chemă pe Mariska. Singură se pierdea cu firea.

La ușa de la intrare, un cetățean turmentat, dat cu apă de colonie din cap până-n bocanci, îmbrăcat ca-n ziua nunții, aștepta demonstrativ ca cineva din mai mari să vorbească cu el.